

MISSATGE DEL SANT PARE FRANCESC

PER A LA QUARESMA 2019

«L'univers creat espera amb impaciència que la glòria dels fills de Déu es reveli plenament» (Rm 8, 19)

Benvolguts germans i benvolgudes germanes,

Cada any, a través de la Mare Església, Déu «ens concedeix d'esperar, amb alegria i conversió de cor la celebració de la Pasqua. Així [...] arribarem a ser plenament fills de Déu per una participació més assídua dels sagraments que ens han donat la vida» (Prefaci I de Quaresma). D'aquesta manera podem caminar, de Pasqua a Pasqua, cap al compliment de la salvació que ja hem rebut gràcies al misteri pasqual de Crist: «Hem estat salvats, però només en esperança» (Rm 8, 24). Aquest misteri de salvació, que ja obra en nosaltres durant el pelegrinatge, és un procés dinàmic que inclou també la història i tota la creació. Sant Pau arriba a dir: «L'univers creat espera amb impaciència que la glòria dels fills de Déu es reveli plenament» (Rm 8, 19) Des d'aquesta perspectiva voldria suggerir alguns punts de reflexió, que acompanyin el nostre camí de conversió en la propera Quaresma.

1. La redempció de la creació

La celebració del Tridu Pasqual de la passió, mort i resurrecció de Crist, cim de l'any litúrgic, ens crida una vegada i una altra a viure un itinerari de preparació, conscients que ser conformes a Crist (cf. Rm 8, 29) és un do inestimable de la misericòrdia de Déu.

Si l'home viu com a fill de Déu, si viu com persona redimida, que es deixa portar per l'Esperit Sant (cf. Rm 8, 14), i sap reconèixer i posar en pràctica la llei de Déu, començant per la que està inscrita en el seu cor i en la naturalesa, *beneficia també la creació*, i coopera en la seva redempció. Per això, la creació —diu sant Pau— desitja ardentment que es manifestin els fills de Déu, és a dir, que els que gaudeixen de la gràcia del misteri pasqual de Jesús gaudeixin plenament dels seus fruits, destinats a assolir-ne la maduració completa en la redempció del mateix cos humà. Quan la caritat de Crist transfigura la vida dels sants —esperit, ànima i cos—, aquests lloen Déu i, amb l'oració, la contemplació i l'art també en fan partícips les criatures, com demostra de manera admirable el “Càntic del germà sol” de sant Francesc d'Assís (cf. Enc. *Laudato si'*, 87). Tanmateix, en aquest món, l'harmonia generada per la redempció està amenaçada, avui i sempre, per la força negativa del pecat i de la mort.

2. La força destructiva del pecat

Efectivament, quan no vivim com a fills de Déu, sovint tenim comportaments destructius cap al proïme i les altres criatures —i també cap a nosaltres mateixos—, en considerar, més o menys conscientment, que els podem utilitzar com ens plagui. Llavors, domina la intemperància i això porta a un estil de vida que viola els límits que la nostra condició humana i la naturalesa ens demanen respectar, i se segueixen els desitjos incontrolats que al Llibre de la Saviesa s'atribueixen als impius, o sigui, als qui no tenen a Déu com a punt de referència de les seves accions, ni una esperança per al futur (cf. 2,1-11). Si no anhelem contínuament la Pasqua, si no vivim en l'horitzó de la Resurrecció, està clara que la lògica del *tot i ara*, del *tenir cada vegada més* acaba per imposar-se.

Com sabem, la causa de tot mal és el pecat, que des de la seva aparició entre els homes va interrompre la comunió amb Déu, amb els altres i amb la creació, a la qual estem vinculats en primer lloc mitjançant el nostre cos. El fet que s'hagi trencat la comunió amb Déu, també ha danyat la relació harmoniosa dels éssers humans amb l'ambient en el qual estan cridats a viure, de manera que el jardí s'ha transformat en un desert (cf. Gn 3, 17-18). Es tracta del pecat que porta l'home a considerar-se el déu de la creació, a sentir-se'n l'amo absolut i a no fer-la servir per a la finalitat que desitja el Creador, sinó per al seu propi interès, en detriment de les criatures i dels altres.

Quan s'abandona la llei de Déu, la llei de l'amor, acaba triomfant la llei del més fort sobre el més feble. El pecat que nia al cor de l'home (cf. *Mc* 7, 20-23) —i es manifesta com a avidesa, afany per un benestar desmesurat, desinterès pel bé dels altres i sovint també pel propi— porta a l'explotació de la creació, de les persones i del medi ambient, segons la cobdícia insaciabile que considera tot desig com un dret i que tard o d'hora destruirà fins i tot qui viu sota el seu domini.

3. La força regeneradora del penediment i del perdó

Per això, la creació té la necessitat irrefrenable que es manifestin els fills de Déu, aquells que s'han convertit en una "nova creació": «Els qui viuen en Crist són una creació nova. El que era antic ha passat; ha començat un món nou» (2 *Co* 5, 17). En efecte, manifestant-se, també *la creació pot "celebrar la Pasqua"*: obrir-se al cel nou i a la terra nova (cf. *Ap* 21, 1). I el camí cap a la Pasqua ens crida precisament a restaurar el nostre rostre i el nostre cor de cristians, mitjançant el penediment, la conversió i el perdó, per poder viure tota la riquesa de la gràcia del misteri pasqual.

Aquesta "impaciència", aquesta expectació de la creació trobarà compliment quan es manifestin els fills de Déu, és a dir, quan els cristians i tots els homes emprenguin amb decisió el "treball" que suposa la conversió. Tota la creació està cridada a sortir, juntament amb nosaltres, «de l'esclavatge de la corrupció i obtindrà la llibertat i la glòria dels fills de Déu» (*Rm* 8, 21). La Quaresma és signe sacramental d'aquesta conversió, és una crida als cristians a encarnar el misteri pasqual de manera més intensa i concreta en la seva vida personal, familiar i social, en particular, mitjançant el dejuni, l'oració i l'almoïna.

Dejunar, o sigui, aprendre a canviar la nostra actitud amb els altres i amb les criatures: de la temptació de "devorar-ho" tot, per sadollar la nostra avidesa, a la capacitat de patir per amor, que pot curullar el buit del nostre cor.

Pregar per saber renunciar a la idolatria i a l'autosuficiència del nostre jo, i declarar-nos necessitats del Senyor i de la seva misericòrdia.

Donar almoïna per sortir de la niciesa de viure i acumular-ho tot per a nosaltres mateixos, i creure que així ens assegurem un futur que no ens pertany. I tornar a trobar així l'alegria del projecte que Déu ha posat en la creació i en el nostre cor, és a dir, estimar-lo, estimar els nostres germans i el món sencer, i trobar en aquest amor la veritable felicitat.

Estimats germans i germanes, la "Quaresma" del Fill de Déu va ser entrar al *desert* de la creació per fer que tornés a ser aquell *jardí* de la comunió amb Déu que era abans del pecat original (cf. *Mc* 1, 12-13; *Is* 51, 3).

Que la nostra Quaresma suposi recórrer aquest mateix camí, per portar també l'esperança de Crist a la creació, que «serà alliberat de l'esclavatge de la corrupció i obtindrà la llibertat i la glòria dels fills de Déu» (*Rm* 8, 21). No deixem transcórrer en va aquest temps favorable. Demanem a Déu que ens ajudi a emprendre un camí de veritable conversió. Abandonem l'egoïsm, la mirada fixa en nosaltres mateixos, i dirigim-nos a la Pasqua de Jesús; fem-nos proïsmes dels nostres germans i germanes que passen dificultats, i compartim-hi els nostres béns espirituals i materials. Així, acollint en el concret de la nostra vida la victòria de Crist sobre el pecat i la mort, atraurem la seva força transformadora també sobre la creació.

Francesc